

Arrest

nr. 257 483 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 6 januari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 2 februari 2021 ongegrond verklaard.

Op diezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

[…]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht op zich en in samenlezing met artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. Verzoeker maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Art. 41 van het Handvest (be)vestigt het hoorrecht.

Art. 41 van het Handvest is van toepassing op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Het feit dat verwerende partij niet kan beschouwd worden als een Europese instelling doet geen afbreuk aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht dient te onderzoeken (overweging 38).

Verzoeker verwijst ook naar arrest 110832 van de RVV dd. 27.09.2013.

Verzoeker verwijst nog naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

2. Verzoeker werd nooit gehoord met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient een specifiek hoorrecht in het kader van het bevel te worden gehouden en dit ook door ambtenaren die in dat kader competentie hebben. Dit is niet het geval.

Moest verzoeker correct gehoord zijn dan had hij kunnen wijzen op de ernst van zijn ziekte en zijn Covid- besmetting en hieruit gevolgte ernstige ziekte.

Moest verzoeker gehoord zijn dan had hij gewezen op zijn ontwikkeld sociaal en privéleven in België sedert zijn verblijf in België.

Hij had er op kunnen wijzen dat zijn zoon, schoondochter en kleinkind in België verblijven.

Dit zou tot een andere beslissing geleid hebben.”

3.1.1. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ van Justitie (hierna ook: HvJ) 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Er moet zodoende een aanknopingspunt met het Unierecht zijn. *In casu* wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt, zijnde “*de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt*”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53- 1825/001, 6-7, 33-34). Het kan dan ook niet worden betwist dat de bestreden beslissing binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt. Het kan tevens niet worden betwist dat een bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Er moet echter worden benadrukt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, C-301/87, *Frankrijk/Commissie*, pt. 31, van 5 oktober 2000, C288/96, *Duitsland/Commissie*, pt. 101, van 1 oktober 2009, C-141/08 P, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware*, pt. 94 en van 6 september 2012, C-96/11 P, *Storck*, pt. 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 40).

Verzoeker beroept zich op het hoorrecht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Met betrekking tot verzoekers gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat op dezelfde dag als die waarop het thans bestreden bevel om het grondgebied werd genomen, tevens een beslissing werd genomen waarin de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de elementen die hij in het thans voorliggend verzoekschrift naar voren brengt, ook reeds in de voormelde aanvraag naar voren heeft gebracht. De Raad merkt nog op dat hij het beroep tegen de voormelde verblijfsbeslissing op 30 juni 2021 bij arrest nr. 257 482 heeft verworpen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een sociaal- en privéleven heeft opgebouwd en dat zijn zoon, schoondochter en kleinkind in België verblijven, beperkt verzoeker zich tot loutere stellingen. Hij onderbouwt zijn betoog geenszins met enig begin van bewijs.

Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij, mocht hij gehoord zijn geweest, door de gemachtigde nog niet gekende elementen naar voren had kunnen brengen, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat deze tot een ander resultaat hadden kunnen leiden. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht op zich, minstens verbonden met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“3. TWEEDE MIDDEL: Schending van art. 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

1. Als motief wordt gegeven dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum.

Dit motief is niet terzake en is een ongeldige grondslag.

Verzoeker is Albanees en moet niet over een visum beschikken.

2. De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 1° vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Zo is niet onderzocht of verzoeker op een andere basis een verblijfsrecht heeft. Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel,

Echter, artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (eigen onderlijning):

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1 ° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat

*die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.
(..•)”*

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet geeft verschillende gronden op basis waarvan een vreemdeling tot het Rijk kan worden toegelaten, een geldig visum is er slechts één van.

De bestreden beslissing miskent de mogelijkheid om op basis van de documenten genoemd onder 1° toegang tot het Rijk te verkrijgen.

Dit is simpelweg op te maken uit het feit dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier naar wordt verwezen.

De materiele motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve geschonden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2.1. Verzoeker wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

3.2.2. Waar verzoeker betoogt dat hij een Albanees onderdaan is en derhalve niet dient te beschikken over een visum, blijkt inderdaad dat verzoeker niet over een visum dient te beschikken om voor minder dan drie maanden naar België te reizen. Verzoeker betwist echter geenszins dat deze termijn van drie maanden reeds overschreden werd en dat hij op heden niet beschikt over de bij artikel 2 vereiste documenten, namelijk een geldig visum. De motivering dat verzoeker geen visum heeft, is wel degelijk pertinent.

3.2.3. Verzoeker betoogt in een tweede middelonderdeel dat artikel 7 van de vreemdelingenwet inhoudt dat moet onderzocht worden of hij op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. Zelfs wanneer een bevel “moet” afgegeven worden, dient volgens verzoeker te worden gemotiveerd dat hij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, wat *in casu* niet gebeurd is.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakt van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en heeft in die zin geen belang bij het betoog dat gemotiveerd dient te worden dat hij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Verzoeker kan evenmin dienstig betogen, minstens toont hij niet aan welk belang hij heeft bij dergelijk betoog, dat niet is onderzocht of hij op een andere basis een verblijfsrecht heeft, nu hij geenszins aantoonde te beschikken over een dergelijk verblijfsrecht en dit evenmin blijkt uit de stukken in het administratief dossier.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“DERDE MIDDEL: Schending van artikel 74/14 vreemdelingenwet. Schending van de formele en materiële motiveringsverplichting. Schending van de zorgvuldigheidsverplichting. Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn. Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, quod non, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de beslissing over de termijn steunt.”

3.3.1. In zijn laatste middel betoogt verzoeker dat er een termijn wordt gegeven van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing zou echter geen wettelijke grondslag vermelden voor het verlenen van deze termijn. Indien aanvaard zou worden dat de voormelde termijn steunt op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, dan nog dient volgens verzoeker aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet de beslissing over de termijn steunt.

Uit artikel 74/14 van de vreemdelingenwet volgt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt. Dit is de maximale termijn die kan bepaald worden bij het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van het argument dat in de bestreden beslissing geen rechtsgrond wordt aangeduid voor het verlenen van een termijn van dertig dagen om het land te verlaten. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift expliciet de schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet aanvoert, zodat aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker kennis heeft van voormelde bepaling, en derhalve van het feit dat ingevolge voormelde bepaling de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 74/14 wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet schendt. Het middel is in deze mate onontvankelijk.

Het eerste, tweede en derde middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT